

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Pamprepio. 17.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

νεσε, τοῖς κεραιτημένοις μὴ ἐγχει-
 ρῆν. ὡς πῖες πευθόμενοι τῆς ἀπαρηρε-
 σάντων σε ὡς κομῆν ἀπιληγῆστα,
 μᾶλλον δὲ νεκρωμένων, καὶ ἡμᾶς, τοὺς
 ὅτι μετάνοια ὡς βασιλοῦτας κω-
 μαδῶσιν, ὡς ἀθίπα σμήχεν ὅτι χει-
 ρούτας. ἐγὼ δὲ πολλὰς ἐν ἀνθρώποις
 μεταβολὰς καὶ γεννηθῆναι ἀκούων,
 καὶ γινόμεναι ὄρων, καὶ ἐσομένας παρο-
 δοκῶν, διεγείρειν σε καὶ καταυθύνειν δι-
 κρον ᾤηθην, ἐλπίδι χρηστῆ τρεφόμε-
 νος. εἰ δὲ καὶ, ὅσῳ μὴ γένοιτο, ἀξί-
 μαρτήσομαι, τὸ γού ἑμαυτῷ ἐξελ-
 λείν κερδανῶ, καὶ ὅσα ἔσομαι τῆς τι-
 θάλατταν πλέοντων ἀπνηέτερος, οἱ ὅ-
 ταν πινά ἰδῶσιν ἐκπεσόντα νεῶς, τὰ
 ἴσια χαλάσαντες, πειρώσιν αὐτὸν ἀι-
 μήσασθαι. εἰ δὲ μὴ βεβληθεὶς ἐκείνος
 σωθῆναι, ἔδεις αὐτοὺς ὡς μὴ βεβληθέν-
 τας σώσαι ἀπάσσοιτο. ἀνάγειν τοι-
 γαροῦ ὅτι τῆς εὐθεῖας τῆς κακίας· πέ-
 πασο τῆς ἀσελείας· ἐνόησον τὸ ἐ-
 πικρον τοῦ τῆς βίης, καὶ τίς ἐκείσε
 ἀπαράτητον πμωλεῖν· τί μάτην, μᾶλ-
 λον δὲ ὅτι κακῶ ἀναλίσκεις τὸν χρό-
 νον; ἐνόησον, ὅτι μίαν ἔχον ψυχὴν, πασιν
 αὐτῷ τοῖς ἀχροῖς πάσει κατεμώ-
 λυναι. ἀπάλλαξον σαυτὸν ἀπὸ κακίας
 καὶ ἀχρότης καὶ κωμῆδίας καὶ κολά-
 σεως· τίς δὲ ἐκκλησίαν μολυσμῶ,
 τὸ δὲ θυσιάζειον κηλίδος, τὸν δὲ χει-
 ροτονήσαντά σε ἐκκλημάτων, ἡμᾶς δὲ
 λύπης, τοὺς δὲ ἀγίους ἀενάων δα-
 κρύων.

Παμπαρεπὶ ἀξίονα· ιζ΄

Ἡ εἰς τὸ θεῖον ἐλπίς, πύργος ὄβρι-
 ἀρραγής, οὐ τίς λύσειν μόνον ἐπαγγελ-
 λόμην τῆς δεινῶν, ἀλλ' οὐδὲ παρόν-
 των καὶ τῆς παρελθούσης συγχωρῶν· ὁ
 γὰρ τῆς ἀνθρωπίνων ἀπιληγῆστος,
 καὶ τῆ ἀναθεν ἐλπίδι ἑαυτὸν ἐξαρτή-
 σαι, οὐ μόνον τυχῆν ἐπάγειται τῆς
 δεινῶν τίς ἀπαλλαγὴν, ἀλλ' οὐδὲ
 παρόντων αὐτῆς θορυβῆται καὶ τα-

bo correptis manum admoliri vetat cui
 nonnulli ex iis qui de tua salute, vt homi-
 nis ab omni doloris sensu remoti, vel po-
 tius mortui, desperarunt, nos quoque qui
 te ad pœnitentiam cohortamur, tanquam
 Æthiopé dealbare conantes, Comicis di-
 cteriiis infectantur. Ego verò, multas in
 hominibus mutationes, & iam extitisse
 audiens, & fieri conspiciens, & futuras ex-
 pectans, rectè mihi facturus esse videor, si
 bona spe fretus, te excitem ac corrigam.
 Quòd si (id quod vtinam ne accidat) mea
 me spes fefellerit, illud certè lucrabor, ne
 quis me criminari possit: nec iis, qui nauigant,
 crudeliorem me præbebo, qui cùm
 aliquem è nauì lapsùm viderint, demissis
 velis cum ex vndis extrahere nituntur.
 Quòd si ille feruari nolit, nemo iam erit,
 qui eos hoc nomine accuset, quòd eum,
 qui noluerit, minimè conseruarint. Quã-
 obrem ex vitii fundo emerge, ac petu-
 lantiæ & lasciuix tuæ finem impone. Co-
 gita quàm caduca & fragilis hæc vita sit:
 quàm acerbum futuræ vitæ supplicium.
 Quid tu incassum, vel vt rectiùs loquar in
 malum ac perniciem tempus consumis?
 veniat tibi in mentem, quemadmodum,
 cùm vnã duntaxat animam habeas, om-
 ni eam flagitiorum genere contaminaris.
 Libera quæso, & teipsum vitio, atque in-
 famia, & suggillatione, ac cruciatu: & Ec-
 clesiam labe: & altare macula: & eum,
 qui te in sacrum ordinem cooptauit, cri-
 minatione: ac denique sanctos viros la-
 chrymis, quas sine vlla intermissione
 profundunt.

Παμπαρεπὶ Διάκονο· ιζ΄.

Spes in Deum, firma turris est, non mo-
 dò rerum grauium & acerbaram depul-
 sionem pollicens, verùm ne præsentibus
 quidem illis animum perturbari sinens.
 Nam qui à rebus humanis sese exemit, ac
 spe cælesti suspensum animùm habet, non
 modò id consequitur, vt rebus molestis &
 grauibus quamprimum liberetur: verùm
 ne præsentibus quidem illis in tumultu ac

perturbatione versatur, vt qui sacræ illius anchoræ expectatione recreetur & erigatur. Hanc igitur adhibe: atque omnes molestias superabis.

Isidoro Presbytero. 18.

Hefychij, viri singulari erga Deum pietate præditi, negotio coronidem imponas velim: vt & tu nominis celebritatem adipiscaris: & ego ingenti voluptate afficiar: & ipse rursû tua omnia prædicet. Est enim is vir, qui gratias agere norit.

Eutocio Diacono. 19.

Quòd multis rebus minimè indigere, communi omnium consensu maximum bonum sit, liquet. Quòd autem sublimiorem se præbere, quàm vt facultatibus opus sit, habeat, multò maioris virtutis ac laudis sit, id quoque extra controuersiam est. Ac proinde animæ curam maximè geramus: corporis, quantum necessitas exigit: externorum bonorum, ne tantillum quidem. Hac enim ratione hîc quoque beatitudinis arcem attingemus, quæ cælorum etiam regnum parturit. Quòd si quibusdam audientibus minimè vera hæc esse videntur, at mihi videntur. Neque enim tam sedulò id ago, vt, quæ dico, veritatis fidem apud auditores nanciscantur (nisi velut obiter ac præter destinatum opus) quàm vt apud me.

Maroni. 20.

Quantum vita quieta, & à negotiis feriata, voluptatis habeat minimè scire videris: nec tu fortasse solus, verùm ij quoque qui idem, quod tu, vitæ genus susceperûnt, vt qui eam nunquam purè ac syncerè degustarint. Desine itaque non modò curiosè aliena inquirere, atque calumniari: verùm etiam calumniatores comparare. Metuendum enim est, ne in stuporem prolapsus, vitium complectaris, virtutem autem probris atque ignominia afficias.

ερίηεται τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἱερᾶς ἐκείνης ἀκρόασις ὀρθοῦ μῦθος. Ἐξῶ τίνω αὐτῇ, καὶ πάντων ἔση κρείττων τῆς λυπηρῶν.

Isidōρω πρεσβυτέρω. ιη.

Κορωνίδα ἔπιθεῖναι τῷ κατὰ τὸν θεοσεβέστατον Ηούχιον ἀράγματι κατεξίωσον, ἵνα σὺ μὲν ἀοιδιμος γένοιο, ἐγὼ δὲ λια ἠοδεῖν, αὐτὸς τε πάλιν ἀνακμηρῶξῃ τὰ σοῦ ἅπαντα. ἀπὴρ γὰρ ἔστιν εἰδέναι χρεῖτας ἔπιτάμνος.

Εὐτοκίῳ Διακόνω. ιθ.

Οπι μὲν τὸ μὴ δεῖσθαι πολλῶν συωμολόγηται μέγιστον ἀγαθόν, δῆλον. ὅτι δὲ καὶ τὸ τῆς τῆς ὄντων χρεῖας ἀνότερον καὶ κρείττονα εἶναι, πολλῶ μείζονος εὐπραγίας αἰεὶ εἶναι, καὶ τῆτο συωμολόγηται. ἐκουῖ φροντισσῶν τῆς μὲν ψυχῆς μάλιτα, τῆ δὲ σώματος ὅσον ἀνάγκη, τῆ δὲ ἔξω μὲν ὅσον. ἔγω γὰρ ἐάντ αὐθα πρὸς τίω ἀκροτάτῳ μαχεριότητα φθάσαι μιν, τίω καὶ τίω τῆς οὐρανῶν βασιλείαν ὠδίνουσαν. εἰ δὲ πῶν οὐ δοκεῖ ταῦτα ἀκέραια ἀληθῆ εἶναι, ἐμοὶ δοκεῖ. οὐ γὰρ ποσοῦτον ὅπως τοῖς ἀκούουσιν ἀλέγω δόξῃ ἀληθῆ εἶναι πρῶθυμῆμα, εἰ μὴ εἶη πάρεργον, ἀλλ' ὅπως ἐμοί.

Μάρωνι. κ.

Εοικας ἀγνοεῖν ὅσην ὁ ἀράγμων βίος ἔχει τίω εὐφροσύνην. τάχα δὲ σὸκ αὐτὸς μόνος, ἀλλὰ καὶ οἱ τὸν αὐτὸν σοὶ βίον ἐπαγγημηδοί, ἅπε μὴδέποτε ταύτης γευσάμενοι καθαρώς. πέπασσο τοίνυ μὴ μόνον πολυπραγμονῶν, καὶ σικοφαντῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς σικοφάντας σικροτῶν. κινδυνεύεις γὰρ εἰς ἀναλγησίαν ἐκπεπικώς, τίω μὲν κακίαν πείσσειν, τίω δ' ἀρετῆω πρῶθυμῆμα κίξεν.

Ερμῶ